

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

41. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

16. ŘÍJNA 2016

Z obsahu:

Odpuštění na kříži

Katecheze
Svatého otce Františka
28. září 2016
- strana 2 -

Čtyři deště v džungli

Zázrak, který si vyprosila
matka Laura de Jesùs
Montoya Upegui
- strana 4 -

Psal se rok 1683.

Před Vídní křesťané
hájili Evropu (1)
PhDr. Stanislav
Vejvar, Ph.D.
- strana 6 -

Kázání na Svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi

28. září 2016
Joachim kardinál
Meisner, emeritní
kolínský arcibiskup
- strana 8 -

Modlitba Otče náš (2)

P. Štefan Ištvanik CSsR
- strana 9 -

Suma o darech
svatého Josefa (44)
- strana 11 -

V Itálii přibývá
žádostí o exorcismus,
ale chybí exorcisté
- strana 12 -

„Dej mi tu zbraň!“
- strana 13 -

Letos si připomínáme výročí 333 let od záchrany Evropy před islámem

Odpuštění na kříži (srov. Lk 23,33-34.39-43)

Katecheze Svatého otce Františka 28. září 2016 na Svatopetrském náměstí v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry, slova, která Ježíš pronáší během svého utrpení, vrcholí odpuštěním. Ježíšova slova vrcholí odpuštěním. Ježíš *odpouští*: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Lk 23,34) Nejsou to pouhá slova, neboť se z nich stává konkrétní skutek odpuštění, kterým Ježíš promíjí „dobrému lotrovi“, jehož měl vedle sebe. Svatý Lukáš vypráví o dvou zločincích, kteří byli s Ježíšem ukřižováni a obrazejí se k Němu v protičůdných postojích.

První jej uráží stejně jako všichni ostatní lidé a členové velerady. Tohoto nebohého člověka však pohánělo zoufalství: „Ty jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ (Lk 23,39)

Tento výkřik svědčí o úzkosti člověka, který stojí před tajemstvím smrti, a o tragickém vědomí, že pouze Bůh může poskytnout vysvobození – je proto nemyslitelné, že by Mesiáš, vyslaný Bohem, mohl viset na kříži, aniž by učinil cokoli pro svou ochranu. Lidé nechápali. Nerozuměli tajemství Ježíšovy *oběti*. Ježíš je však spasil svým *setrváním* na kříži. Všichni víme, že není snadné „zůstat na kříži“, našich malých každodenních křížích, není to lehké. Ježíš ale zůstal na onom velkém kříži, v nesmírném utrpení a tam nás zachránil – tam nám ukázal svou všemohoucnost a odpustil nám. Právě tam se završuje jeho darování z lásky a odtud navždy přýštití naše spása. Ježíš, umírající na kříži jako

neviný mezi dvěma zločinci, stvrzuje, že Boží spása může dosáhnout k jakémukoli člověku a za jakékoli situace, včetně nejvyšších negativních a bolestných. Boží spása je pro všechny – pro všechny! Nikoho nevyjímá a nabízí se všem. Z toho důvodu je Svatý rok časem milosti a milosrdenství pro všechny lidi – dobré i zlé, zdravé i trpící. Vzpomeňte si na Ježíšovo podobenství o svatební hostině, kterou jeden mocný tohoto světa vystrojil pro svého syna – když na ni nechtěli přijít pozvaní, poslal své služebníky a řekl jim: „Jděte na rozcestí a pozvěte, koho najdete, *dobré i zlé*...“ Všichni jsme tedy povoláni – dobří i zlí.

Církev není jenom pro dobré anebo pro

Pokračování na str. 5

Je v dnešním světě ještě prostor pro Boha? Divná otázka... Svět je přece Božím stvořitelským dílem a On je v něm všudypřítomný. A přece – jak často se i nám katolickým křesťanům stává, že si říkáme: S tím už nejde nic dělat, je to Boží dopuštění, je třeba se s tím smířit... Jistě, Boží vůli nelze odporovat, ale neznamená to, že bychom se v upřímné modlitbě a v konání toho, co můžeme v dané situaci udělat, nemohli snažit o získání třeba i mimořádné Boží milosti. Nejde však o to, změnit Boží vůli, ale naplnit ji. Odevzdáme-li se v takové snaze plně do rukou Božích s vědomím, že On nejlépe ví, co je pro dobro lidské duše – ať už naší, či někoho jiného, podle konkrétní situace – nejlepší, pak jsme dobrými spolupracovníky při naplňování jeho svaté vůle. Ale složíme-li jen ruce v klín a budeme čekat, až se Boží vůle sama naplní, je velká šance, že si Bůh bude muset najít jiný vhodný nástroj, skrze který se splní možná i to, v co jsme sami ani nedoufali, považující to za nemožné. Ale Bůh vidí jinými očima, ne lidskýma. A pak – nebudeme jedinou souzenou i za to, že jsme neudělali, co jsme udělat mohli či měli?

Odpověď na úvodní otázku nám nabízejí následující strany Světla. Bůh si svůj prostor vzít nenechá. Ale na druhou stranu jsme zde my lidé, kteří Bohu onen pro-

Editorial

stor ubíráme, zavíráme. A Bůh respektuje naši svobodu a rozhodnutí nedat prostor jeho jednání, ba i nemožnit mu způsobit zázrak. Pak to ovšem neznamená, že Bůh ztrácí prostor, ale může to kupříkladu vést k tomu, že místo očekávaného Božího milosrdenství, pro jehož získání nechceme nic udělat, sami otevíráme průchod Boží spravedlnosti. Příkladně to vidíme u dvou lotrů, kteří byli spolu s Ježíšem ukřižováni.

Povzbuzením i pro ryzí katolíky jsou vždy příběhy ze života světců. Může se zdát, že v dnešní době není na zázraky – nejde-li o zázraky techniky – jaksi prostor. Ale jak sami dobře víme, díváme-li se kolem sebe Božím očima, zázraky se dějí i dnes. Třeba i podobné, o jakých čteme u sv. Laury de Jesús Montoya Upegui. (str. 4-5) Všimněme si jedné důležité věci, u těchto zázraků vždy podstatné: jde o prospěch a víru lidské duše. Žádná pochýbná světská oslava člověka, ale Bůh je ten, kdo je zde oslavován a kdo působí změnu lidských srdcí!

Vše tedy na tomto světě, ať už člověk chce, nebo ne, je zaměřeno k Trojjedinému Bohu a jeho království nebeskému (srov.

str. 9-10), jež jsme prvním hříchem ztratili, skrze Ježíšovu smrt na kříži znovu získali a jehož máme skrze svoji pozemskou pouť dosáhnout. Ano, Boží království se uskutečňuje už zde na zemi! To vše je pravda, kterou je třeba hlásat ze střeš, vhod i nevhod, pravdu, za kterou má smysl umírat... Žel, někdy nám katolíkům schází odvaha. Máme však poklad Božích milostí, posilu ve svátostech, příklady a přimluvu svatých a světců Božích, abychom se nebáli a hlásali „pravdu o světě, o člověku a o Bohu, aby se tak lidské soužití mohlo uspořádat z chaosu do řádu“ – jak řekl Joachim kardinál Meisner ve svém kázání při letošním svatováclavské pouti. (str. 8-9) Že tato pravda osvobozuje, lze vidět i na velkém množství lidí, kteří v Itálii žádají o exorcismus. (str. 12-13) Jaké štěstí pro tyto lidi, že věří v ďáblův existenci a jeho působení proti člověku a spásu lidské duše!

V měsíci říjnu pak nemůžeme zapomenout na mocnou zbraň, kterou se vyhrávají bitvy Boží – modlitbu růžence. Ztrácíme-li odvahu, vzpomeňme na slova sv. Otce Pia (str. 13): „Vždy se modlete růženec a nikdo vám nebude moci zkrivit byt' jen vlas na hlavě.“ Kéž nás Panna Maria provede úskalími tohoto světa a nástrahami ďáblůvými až k dosažení království nebeského!

Daniel Dehner

Vystup nejdříve na pahorek a sleduj Mojžíšovu modlitbu i boj Izraelitů u Refidim. Setrvej na tomto místě dostatečně dlouho, aby ses mohl přesvědčit, že přímá souvislost mezi modlitbou k Hospodinu a úspěchem bojovníků není náhodná. Duch Svátý ti dokazuje, že ke každému opravdovému vítězství jsou potřební nejen bojovníci, ale i prosebníci. Právě o tom chce mluvit i tvůj Pán.

Jeho podobenství o bezcitném a bezbožném soudci tě možná překvapuje. Není to poprvé, co Ježíš posiluje tvou důvěru poukazem, že dočkáš-li se dobrého i od člověka, *ačkoliv je zlý*⁽¹⁾, tím spíše se můžeš spolehnout na dobrotivého Otce.

Není to však Bůh, kdo potřebuje tvoji vytrvalou modlitbu. Potřebuješ ji právě ty, aby sis živě uvědomoval své postavení, abys měl stále na mysli, kdo dává Izraeli vítězství, ustoupil tak z cesty Bohu a dal zcela volný průchod jeho všemohoucí dobrotivosti. Pamatuj si, že Boha nikdy neumíš svým opakovaným voláním, ani ho nemůžeš nikdy obtěžovat. Bůh se neuzavřel do svého domu, aby měl ode všech pokoj a klid. Kdyby chtěl zůstat v takovém klidu, nebyl by stvořil nic z toho, co stvořil a stále zachovává.

Je tomu právě naopak. Sotva první člověk vykročil na cestu neštěstí, ještě dříve, než si mohl uvědomit, do jaké bidy uvrhl sám sebe i svět, dříve než mohl pomyslet na lítost a vyslovit první prosbu, Bůh se sám ze své vlastní dobrotivosti zaručil, že ho vysvobodí za cenu svého vlastního života v těle Bohočlověka. Dal tak jasné najevo, že jeho nejvlastnějším zájmem je zjednat právo svým vyvoleným.

Proč se máš tedy *stále modlit a nikdy neochabovat*? Právě tvoje volání k Bohu je nejprůkaznějším znamením, že patříš mezi jeho *vyvolené*. Modlitba je více než přednesená žádost o to, čeho se ti právě nedostává. Tvoje modlitba je především rozhovor dítěte s Otcem. Když se modlíš, vyznáváš tím svou víru, že On je u tebe a ty u něho. On tě nejen slyší, ale přímo tě prostupuje. Vidí do nejmenších podrobností, kdo jsi, co máš a co ti naopak schází, vidí, co jsi byl, co jsi i co budeš. Má přitom ten nejvládnější zájem o tvé nejvyšší dobro. Vytrvalost tvé modlitby není potřebná k tomu, aby Bůh změnil svůj postoj a přece jen ti pomohl. U modlitby

Síla víry a modlitby

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?

máš setrvat, aby ses sám změnil a dosáhl onoho stavu, kdy jsi schopen s opravdovým užitekem přijímat Boží dary.

Svou pokornou modlitbou vyznáváš svou víru a své přesvědčení, že jsi jeho dítě, které se mu bezvýhradně odevzdává. Podrobujete se jeho otcovské lásce a jejímu láskyplnému vedení, vracíš se ze svých chybných odbočení zpět do jeho náruče. Proto nikoliv On, ale ty potřebuješ *ustavičně se modlit a nikdy nepřestávat*, protože jsi trvale vystaven nebezpečí ztrácet ze zřetele, že *On tě ustavičně miluje a nikdy milovat nepřestává*, dokonce ani tehdy ne, když se ti zdá, že tě *obléhají všichni tvoji nepřátelé, obkličují tě jako včely, chtějí tě spálit jako trní, vrážejí do tebe, abys padl*⁽²⁾.

Potřebuješ se ustavičně modlit, abys i takové situace, ve kterých se ti zdá, že tě Bůh opustil, přijímal jako příležitost, kdy se můžeš obzvláště zřetelně opřít jen o svou víru. Protože teprve tam, kde končí všechna lidská naděje a všechny lidské vyhlídky, můžeš *proti vší naději*⁽³⁾ osvědčit v důvěře všechnu svou víru, že *Hospodin je jediný, od koho ti může přijít pomoc*⁽⁴⁾.

Neobracej se tedy na nebeského Otce netrpělivým křikem, jako bys mu chtěl vyčítat, že si tě nevšímá a zapomíná o tebe pečovat. Pokud takto voláš, nesmíš se divit, že se svou pomocí otálí. Nemůže ti přece potvrdit tvůj omyl, který je v rozporu s jeho moudrostí a láskou. Zkus se na něho obrátit v pevném přesvědčení víry, že tě chová ve své náruči, i když právě prožíváš, jako bys *procházel temnotou rokle*⁽⁵⁾. Pros Ježíše, aby tě naučil takové modlitbě, která ani v nejmenším nepochybuje o Otcově dobrotě ani o jeho spravedlnosti a moci.

Cvič se v této ustavičné modlitbě pokorné víry, abys byl připraven na ještě obtížnější chvíle, které nadcházejí, kdy se *mnozí pohorší, budou zrazovat jeden druhého a jedni druhé budou nenávidět*. Tehdy také podle Ježíšových slov *u mnohých uhasne láska*⁽⁶⁾ a s ní i víra. Pán se tedy

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 17,8-13

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: „Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce.“ Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Áron a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Áron a Chur podpírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostrím meče Amalečany a jejich válečné sbory.

2. čtení – 2 Tim 3,14-4,2

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Písma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřisahám tě před

Dokončení na str. 10

táže s oprávněnou obavou: *Alealezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?* Aby ji u tebe našel, *drž se toho, čemu ses od něho naučil a cos přijal jako jisté*. Tvé modlitby je zapotřebí nejen pro tebe, ale i pro celou církev. Ona musí ustavičně bojovat s Amalečany, kteří se rojí i v jejich vlastních řadách. Potřebuje mnoho prosebníků, aby *dokázala hlásat slovo vhod i nevhod, usvědčovat, zakazovat i povzbuzovat s všestrannou trpělivostí, potřebuje mnoho rukou, které se zvedají k nebi a zůstávají pevné až do západu slunce*.

Ježíši, dej mi svého Ducha a nauč mě *stále se modlit a neochabovat*.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 7,11; ⁽²⁾ srov. Ž 118,10-13;

⁽³⁾ srov. Řím 4,18; ⁽⁴⁾ srov. Ž 121,2.5;

⁽⁵⁾ Ž 23,4; ⁽⁶⁾ srov. Mt 24,10-13

Čtyři deště v džungli

Byl by to docela nehodnověrný příběh, kdyby jej matka Laura de Jesùs Montoya Upegui (26. 5. 1874 – 21. 10. 1949), první svatořečená Kolumbijka, osobně nezažila a nezaznamenala do svého životopisu, který psala z pověření svého biskupa a podporovatele Maximiliana Crespa Rivery. V něm vypráví tuto láskou inspirovaná matka indiánů o jednom velkolepém přírodním zázraku, který si vyprosila od Pána, jen aby jistému nedůvěřivému indiánskému děvčeti pomohla získat důvěru v Boha a důvěru k misionářkám.

Když jsem jednou šla přes džungli z jedné misijní stanice do druhé, provázelo mě indiánské děvče. Ještě jsme na cestě nebyly dlouho a právě jsme šly podél řeky, která se klikatila úpatím And, když se před námi zvedly temné dešťové mraky. Blesky a dunění hromu ohlašovaly silnou bouřku. Když jsme se otočily a podívaly se dozadu, viděly jsme, že i tam se schyluje k obrovské bouři. Stejně tak po naší pravici a levici se velmi rychle sbíhala těžká bouřková mračna. Indiánské děvče se strachem

*Matka Laura de Jesùs
Montoya Upegui*

zvolalo: „Podívej, matko, ty »čtyři deště« nás odplaví!“ – „Ano,“ odpověděla jsem jí, „nedá se nic dělat. Z lásky k Bohu to jednoduše musíme přijmout.“ Děvče podrážděně reagovalo: „Nejsi snad přítelkyní Boha? Proč tedy připouštíš, že nás tento déšť zcela promočí? Nemáš mě snad ráda, matko?“ – „Ale já tě mám velmi ráda, dcerko,“ odvětila jsem jí, „ale když Bůh sesílá déšť, který nás promočí, co můžeme proti tomu dělat?“ Tu začala zlostně křičet: „Je to tvoje vina, když mě déšť promočí, protože ty bys svého Boha mohla poprosit, aby na nás déšť neposílal! On by byl k tobě určitě dobrotivý a déšť by nás obešel.“

Tato slova se mě dotkla. Jasně totiž ukazovala, že indiánské děvče ve skutečnosti očekávalo zázrak. Skutečně věřila,

že by Bůh mohl zabránit, aby se spustily „čtyři deště“ – jak ona nazývala bouřku, která nám hrozila zepředu, zezadu, zleva a zprava a uprostřed níž jsme se právě nacházely. Nyní jsme čekaly už jen na to, který ze „čtyř dešťů“ nás zastihne jako první. Ohromující burácení blížícího se deště znělo tak, jako by se řítily hory a jako by s sebou strhávaly celé obrovské masy skal. Napravo a nalevo od nás udeřily blesky a i mně to všechno začalo nahánět strach. Zoufalé děvče ze strachu křičelo: „Je to tvoje vina!“ V tom okamžiku jsem se s vroucností obrátila k Bohu a modlila jsem se: „Pane, k oslavě tvého jména, a proto, aby se toto indiánské děvče obrátilo, plná důvěry tě prosím, ukaž svoji moc a svoje milosrdenství!“

Sotva jsem se pomodlila Otče náš, dostihl nás déšť ze všech čtyř stran. Ale neúnavně jsme kráčely dále – ještě celých 45 minut! A byly jsme úplně suché! Déšť, který se z mraků okolo v proudech vyléval a valil, před námi – před každým naším dalším krokem – neustále ustupoval a také za námi zůstal vždy v tom stejném odstupu dvou až tří metrů. Rovněž nalevo i napravo od nás lilo, ale také až ve vzdálenosti tří, čtyř metrů.

Když jsme konečně dorazily na misijní stanici, sestry nás už očekávaly s tím, že budeme promočené až do poslední nitky.

*Matka Laura de Jesùs
v době své těžké nemoci*

*Matka Laura de Jesùs
Montoya Upegui*

Vyšly z domu, aby nám projevily soucit, a byly nanejvýš překvapené, když viděly, že jsme úplně suché. Stejně ohromeně se dívaly na suchý kruh okolo nás, který sahá až po vchod do domu a na který nepadla ani kapka deště. Pouze naše nohy byly mokré a boty promočené, protože se dotýkaly země nasáklé dešťovou vodou, která tam napadala před naším přechodem. Na nás však nepadla ani kapka. Užaslým okolostojícím toto prosté indiánské děvče řeklo: „K této matce je Bůh velmi dobrý!“ A moje srdce bylo po tom všem, co jsme právě prožily, plné vděčnosti Bohu, který tento velký zázrak vykonal pro jedno chudé a nenápadné indiánské děvčátko.

*Z Vítězstvo Srdca 108/2016
přeložil -dd-*

* * *

Narodila se 26. 5. 1874 ve vesničce Jerico v Kolumbii v Jižní Americe jako druhá ze tří dětí Juana de la Cruz a Dolores Montoya Upegui. Téhož dne byla pokřtěna jménem Maria Laura de Jesùs. Ve dvou letech jí v krvavé občanské válce kvůli vlastenectví a obraně víry zabili otce. Hluboce věřící rodina se ocitla ve velké chudobě, protože jim nepřátelé, kteří roku 1861 prosadili proticírkevní ústavu, zabavili všechnu majetek. Matka s dětmi zůstala na ulici. U příbuzných se našla jen částečná pomoc. Laura žila u babičky z otcovy strany, kde se dostala k duchovní četbě a pronikla do kontemplativní modlitby. Vše těžké přijímala v duchu pokání.

Kvůli chudobě nemohla navštěvovat školu, až v 16 letech se dostala do tříleté školy v Medellínu, zaměřené na vý-

uku učitelů. Zde díky úspěšným zkouškám získala stipendium. Po ukončení se snažila finančně pomáhat rodině. Začala učit v chudých čtvrtích Antioquia Medellín a pak se dostala do Colegio de la Inmaculada Medellín. Měla pedagogický talent a zájem šířit učení evangelia. Uměla rozeznávat pravdu od polopravdy a s prohlubováním života modlitby mívala mystické zážitky. Ve své autobiografii napsala: „Planu a spaluji se v ohni adorující lásky. Vědoma si své bezmocnosti nacházím uspokojení ve Tvé velikosti.“

Přála si stát se karmelitkou a snila o své účasti na vzdálených misiích. V roce 1914 na radu biskupa Maximiliana Crespa a s jeho podporou založila řeholní kongregaci Misijních sester Neposkvrněné Panny Marie a sv. Kateřiny Sienské (Hermanas Misionera de María Inmaculada y Santa Catalina de Siena; později změněnou na „Misionera de la Madre Laura“ - MML). Začínala s pěti družkami, s nimiž se vydala do Dabeiba de Urabá.

V autobiografii o nich napsala: „Potřebovala jsem ženy smělé, odvážné, zapálené láskou k Bohu a připravené žít tak jako ubozí obyvatelé lesů, abychom je mohli přivést k Bohu.“ Sestry, aby odbourávaly rasové bariéry, přijímaly obyčeje a zvyky indiánek, sdílely s nimi prostý život v chudobě. Jejich cílem bylo získat co nejvíce duší pro Boha, a Laura proto kladla důraz na hluboký život modlitby. Své spolesestry vedla svým heroickým příkladem.

Posledních devět let strávila matka Laura na invalidním vozíku, ale jako neúnavná misionářka vedla dál kongregaci, formovala duchovní život nových kandidátek, které pak posílala do světa. V té době také více psala.

Zemřela po dlouhé a bolestivé nemoci ve věku 75 let. V té době měla 100 novic a 467 spolusester, které působily ve třech zemích Latinské Ameriky. Do Laurina blahorečení 25. dubna 2004 papežem Janem Pavlem II. se její kongregace rozrostla do 19 zemí Ameriky, Afriky i Evropy.

Kongregace pro svatořečení 7. července 2003 schválila zázrak na přímlyvu Matky Laury, kterým bylo úplné uzdravení 86leté ženy postižené rakovinou dělohy. Kanonizována byla 12. května 2013 papežem Františkem.

Zdroj: www.catholica.cz

ty, kteří se jeví jako dobří či se za takové pokládají. Církev je pro všechny, a možná ještě přednostněji pro špatné, protože církev je milosrdenství. A toto je čas milosti a milosrdenství, který nám připomíná, že nás nic nemůže odloučit od Kristovy lásky! (srov. Řím 8,39) Tomu, kdo je upoután na nemocniční lůžko, žije zavřený ve věznici anebo v pasti války, říkám: Dívejte se na kříž. Bůh je s vámi, zůstává na kříži a všem se dává jako Spasitel. Doprovází nás - nás všechny a vás, kteří tolik trpíte, byl ukřižován pro vás, pro nás, pro všechny. Dovolte, aby do vašich srdcí pronikla síla evangelia, dodala vám útěchu, naději a niternou jistotu, že Boží odpuštění *nikoho* nevyděljuje. Můžete se mě ale zeptat: „Řekněte mi, otče, člověk, který se v životě dopustil toho nejhoršího, může dojít odpuštění?“ - „Ano! Ano, Boží odpuštění nikoho nevyklučuje. Je pouze třeba, aby onen člověk přistoupil k Ježíši, litoval a přál si jeho objetí.“

To byl postoj prvního zločince. *Druhý je takzvaný „dobrý lotr“*. Jeho slova jsou nádherným příkladem pokání, koncentrovaná katecheze, která učí, jak Ježíše žádat o odpuštění. Nejdřív se obrací na svého druha: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu!“ (Lk 23,40) Zdůrazňuje tak výchozí bod pokání - *bázeň Boží*. Nikoli strach z Boha, nýbrž synovskou bázeň před Bohem. Není to strach, nýbrž ona úcta, kterou jsme povinováni Bohu, protože On je Bůh. Je to synovská úcta, neboť On je Otec. Dobrý lotr připomíná základní postoj, kterým se otevíráme k důvěře v Boha - je to vědomí Boží všemohoucnosti a jeho nekonečné dobroty. Tato důvěryplná úcta napomáhá vytvářet prostor Bohu a svěřovat se jeho milosrdenství.

Dobrý lotr poté prohlašuje, že Ježíš je neviný, a veřejně vyznává své provinění: „My spravedlivě dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ (Lk 23,41) Ježíš tedy zůstává na kříži, aby přebýval s viníky - svou blízkostí jim nabízí spásu. To, co bylo pohoršením pro členy velerady a prvního zločince, pro ty, kteří tam stáli a posmívali se Ježíši, je pro dobrého lotra základem víry. Dobrý lotr se tak stává svědkem milosti - událo se něco nemyslitelného, Bůh si mne zamiloval natolik, že za mne zemřel

na kříži. Sama víra onoho muže je plodem Kristovy milosti - jeho oči na kříži nazírají Boží lásku k němu, ubohému hříšníkovi. Je pravda, že onen lotr byl zloděj a celý život kradl. Ale nakonec litoval svého jednání a při pohledu na Ježíšovu dobrotu a milosrdenství si pro sebe *ukradl nebe*. Šikovný zloděj!

Dobrý lotr se konečně obrací přímo na Ježíše a prosí o jeho pomoc: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ (Lk 23,42) Oslovuje Ježíše důvěrně jeho jménem a tak vyznává, co ono jméno znamená: „Bůh zachraňuje.“ Onen muž Ježíše žádá, aby si na něj vzpomenu. Kolik je v těch slovech něhy a lidskosti! Vyjadřují potřebu člověka, který nechce zůstat opuštěn, přeje si, aby mu Bůh stál neustále nablízku. Odsouzenec k smrti se tak stává vzorem křesťana, který se svěřuje Ježíši. To je něco velmi hlubokého - odsouzenec k smrti naším vzorem. Je to příklad člověka, křesťana, který se svěřuje Ježíši, a také vzor církve, která v liturgii mnohokrát vyzývá Pána slovy: „Pamatuj... Pamatuj... Pamatuj na svou lásku...“

Zatímco dobrý lotr mluví v budoucím čase: „až *přijdeš* do svého království“, Ježíšova odpověď jej nenechává čekat, mluví v přítomnosti: „*dnes* budeš se mnou v ráji“ (Lk 23,43). V hodině kříže dosahuje Kristova spása svého vrcholu a jeho příslib dobrému lotrovi odhaluje, že se završilo jeho poslání - tedy spása hříšníků. Na začátku svého působení Ježíš v nazaretské synagoze vyhlásil „propuštění zdeptaných na svobodu“ (Lk 4,18), v Jerichu, v domě celníka Zachea, řekl, že „Syn člověka“ - tedy On sám - „přišel hledat a zachránit, co zahynulo“ (srov. Lk 19,10). Na kříži svým posledním činem potvrzuje uskutečnění tohoto spásonosného plánu. Od počátku do konce se projevoval jako milosrdenství, konečné a neopakovatelné vtělení Otcovy lásky. Ježíš je skutečně tvář Otcova milosrdenství. Dobrý lotr na Něj zavolal jménem: „Ježíši!“ Je to krátká modlitba, kterou každý z nás může mnohokrát za den vyslovit: „Ježíši!“ Takto jednoduše: „Ježíši!“ Řekneme ji třikrát všichni společně? Do toho: „Ježíši, Ježíši, Ježíši!“ A tak to dělejte během dne.

Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikán

Psal se rok 1683. Před Vídní křesťané hájili Evropu (1)

333 let od záchrany Evropy před islámem

Historie nabízí mnohá užitečná srovnání a poučení. Ne nadarmo je nazývána učitelkou života. Z dějin se máme učit, prožít a zapsaná zkušenost předků nám má osvěcovat cestu do budoucnosti. Pokud budeme bedlivými žáky této učitelky, možná si ušetříme nejednu prohru, nebo alespoň budeme na vážné zkoušky včas připraveni. V opačném případě, při naivní důvěřivosti vůči novodobým vlkům v rouše beránčím, se odsoudíme k opakování kritických etap vlastní historie, kdy šlo o bytí či nebytí církve a vlasti.

Napříč dějinami jsme svědky opakujících se triumfů církve a křesťanských národů, stejně jako útoků proti Nevěstě Kristově a evropskému kontinentu. Letošním neopomenutelným výročím je 333 let od obležení Vídně osmanskými Turky a uhájení tohoto města a Evropy před dobovačným islámem a porobou.

Toto historické datum, které si s úctou a obezřetností letos připomínáme, je tedy 12. září 1683, kdy se křesťanští obhájci Vídně ubránili mnohonásobné přesile turecké islámské armády. Již podruhé se o Vídeň rozbily vlny pohanské zloby a despotie. Turečtí vyznavači půlměsíce oblehli město poprvé už roku 1529. Již tenkrát si osmanský sultán Sulejman představoval, že Vídeň zařadí do seznamu porobených křesťanských měst, jež mu předtím padala do klína v Uhrách a na Balkáně. V dobytí města a zlomení habsburské moci spatřoval důležité kroky pro další úspěšný rozmach své říše. Pohanská pýcha vzala za své. Vídeň vytrvala v roce 1529 i 1683.

Druhému obléhání Vídně a velké turecké válce na Balkáně předcházela řada tureckých válečných operací proti křesťanské Evropě. Roku 1656 se v Osmanské říši prosadila do vedoucího mocenského postavení rodina Köprülü, která upevnila státní moc mj. osvědčenými výboji. Ještě předtím roku 1646 pozvedli Turci meč proti Benátčanům a utkali se s nimi o Krétu, kterou v roce 1669 také dobyli. Na přelomu 50. a 60. let 17. století se Turci zaměřili na sever. Obsadili Sedmíhradsko a po-

mýšleli na další výboje. V hlavním městě Svaté říše římské, ve Vídni, se právem obávali o další osud Evropy, když Balkán již pohané ovládli. Záminkou pro turecký útok na rakouské země a Uhry se stala podpora, kterou Habsburkové poskytli věrné uherské šlechtě. Ambiciózní velkovévír Ahmed Köprülü vypověděl mírovou smlouvu z roku 1606 zkrátka proto, že mu nevyhovovala. Zde spatřujeme, jak nepatrnou váhu Turci přikládali mezistátním mírovým dohodám. Každý mír mohl být porušen, pokud překážel růstu moci Osmanské říše a islámu s cílem porobit křesťanský svět. Köprülü se v roce 1663 vydal se 160 000 vojáky proti římskému císaři Leopoldovi I. Dostal se až do Nových Zámků na jižním Slovensku. Celá střední Evropa se ocitla ve smrtelném nebezpečí, což chápala křesťanská knízaťka i prostý lid. Díky naléhavé výzvě Leopolda I. na řezenském říšském sněmu se s císařem spojily do obranné protiturecké aliance nejen německé státy Bavorsko, Švábsko, Franky, Sasko a Braniborsko, ale svou pomocí přispěli římský papež Innocenc XI., Španělsko i jeho rival Francie. I přes spojeneckou jednotu byla vojska křesťanské aliance většinou v početní nevýhodě vůči muslimské armádě. Nejinak tomu bylo v zásadní bitvě u Mogersdorfu/Svatého Gottharda, kde se roku 1664 střetla říšská vojska pod vedením polního

maršála Raimunda Montecuccolih v náročných bitvách s Turky. Překvapivým útokem početně slabších křesťanů byli Osmané zaskočeni a jejich obrana zakolísala. Nakonec císařští obrátili Turky a jejich spojence na útek. Z 12 000 tureckých vojáků se zachránilo sotva tisícovka mužů přeplaváním řeky Ráby. Mnoho jich našlo smrt ve vodách této řeky. Bitva u Mogersdorfu ukázala, že křesťanská Evropa dokáže být jednotná v boji proti nelítostnému islámskému nepříteli. Odpor císařských vojáků byl tuhý i díky osobní zkušenosti z boje. Na vlastní oči totiž viděli, jak válečníci půlměsíce zajatým křesťanským vojákům na místě uřezávali hlavy. I přes uzavřený mír Turci podnikali nájezdy na říšská území, nadále kontrolovali Sedmíhradsko, odvěkli na 100 000 křesťanů do zajetí a císař Turkům dokonce platil roční tribut – daň míru 200 000 zlatých. Císaři Leopoldovi I. šlo hlavně o uzavření míru. Ten trval pouze dvacet let a zhasl poté, co se pyšní Osmané opět rozhodli rozšířit své panství západním směrem. Žádný mír s muslimy netrval napořád, v praxi šlo spíše o dlouhodobé příměří, neboť nepřítel se nikdy z náboženských a politických důvodů nehodlal vzdát boje proti křesťanům a usiloval o jejich konečné podmanění.

Proto Turci roku 1683 podruhé stannuli před Vídní, zamýšleli ji slavně dobyt a postupovat dál na Moravu, do Čech i do Německa. Bůh učinil z Vídně svůj pevný hrad, který nesměli nepřátelé dobyt – a také jej nedobyli. Pod ochranným pláštěm Panny Marie, s růžencem a mečem v ruce se křesťané ve Vídni ubránili. O život Vídně a střední Evropy se bojovalo od 14. července do 12. září 1683. Podobně jako dříve, i nyní nejvyšší nebezpečí přimělo křesťany k vytvoření jednotné aliance proti smrtelné osmanské hrozbě. Na obranu Západu vystoupila vojska císařská a říšskoněmecká, armády Polsko-litevské unie (Poláci, Litevci, Ukrajinci, Rusíni), Benátské republiky a jednotky vyslané papežem. Všechny křesťanské národy střední Evropy pozvedly zbraň na obranu křesťanské víry a svého svobod-

Kaspar Zdeněk Kaplíř ze Sulevic

ného života. V řadách císařského vojska Vídeň bránili také Češi.

Na katolickou Vídeň se valilo 200 000 osmanských Turků a jejich vazalů, Tatařů z Krymského chanátu a Kuruců, kteří svou krutostí předčili Turky a janičáře, poturčené křesťany bojující v osmanském vojsku. Sultánovo vojsko posílily také oddíly protestantského sedmihradského vévody Michala I. Apafiho. Další turecký spojenc, uherský šlechtic Imrich Tököly mezitím útočil na jižní Slovensko se záměrem dobýt Bratislavu. Uherskou protestantskou šlechtu, odbojnou vůči císaři, umně využili Turci pro své vojenské cíle. Tökölyho povstání bylo roku 1682 završeno dokonce jeho korunovaci uherským králem. Tento podnik byl zinscenován samozřejmě s tureckou podporou. Pro Turky představovali uherští protestanti vítaného spojence proti katolickému císaři Leopoldovi a jeho říši, které bylo v této době uloženo těžké břímě být prvním obráncem Evropy proti Turkům. Sultánovi výborně hrála do karet zášť protestantské uherské šlechty vůči Vídni. Proti katolickému panovníkovi bojovaly na straně nepřítelů křesťanstva oddíly z okupované Sedmihradska, Moldávie a Valašska.

Císař Leopold I. s dvorem opustil ohroženou Vídeň, která se zatím horečně opevňovala. Město poskytlo útočiště masám okolního obyvatelstva, jež před Turky v hrůze prchalo. Dvěma stům tisícům Turků, kteří před vídeňské hradby přitáhli pod velkovezírem Karou Mustafou 14. července 1683, čelilo pouhých 15 000 obránců. Tento stav tvořili vedle profesionálních vojáků také dobrovolníci a ozbrojený měšťanský sbor. Obráncům bylo jasné, že bez pomoci zvenčí tentokrát Vídeň nevydrží. Dne 15. července začali obléhatelé město ostřelovat. Zároveň plenili okolní vesnice a odvlékali Rakušany do otroctví. Rozhodným a statečným vojenským velitelem Vídne se stal Ernst Rüdiger hrabě Starhemberg, který osobně řídil obranu na nejohroženějších úsecích i poté, co byl těžce zraněn. K obraně Vídne nesmírně přispěl Leopold hrabě Kollonitsch, biskup Vídeňského Nového Města, který se staral o chod nemocnic a poskytl pro účely obrany finanční prostředky církve. Velice tím pomohl k vybudování nutného špitálního zázemí, které vzápětí obránci naléhavě

Biskup L. Kollonitsch opatruje potřebné při obléhání Vídne 1683

potřebovali. Vídeňský starosta Andreas Liebenberg dal dohromady osm měšťanských sborů, pomáhal při organizaci strážní a hasičské služby a osobně se podílel na opevňovacích a opravných pracích. Vyzdvihnout si zaslouží také český šlechtic, polní podmaršálek Kašpar Zdeněk Kaplíř ze Sulevic, který patřil k nejvyšším velitelům obrany města. Již dříve jednal za císařskou stranu s Tökölyho povstalcí. Nyní se tento odvážný voják, jehož děd byl popraven spolu s 27 českými pány roku 1621 v Praze za vzpuru proti rádnému panovníkovi, stal z vůle císaře předsedou nejvyššího výboru pro obranu města. Přebíraje prvotní zdráhání nejenže nakonec funkci přijal, ale 15. července dokonce převzal i vlastní vojenskou obranu města místo raněného Starhemberga. Osobně řídil jeden výpad obležených proti Turkům. Postavil nové baterie na ohrožených baštách. Připravoval obyvatele na

Polní maršál Ernst Rüdiger hrabě Starhemberg

stav krajní nouze, aby byli schopni se sami hájit v případě tureckého průniku za městské hradby. Od 8. do 19. srpna opět řídil vojenskou obranu metropole, když Starhemberga vyřadila nemoc. Kaplíř ze Sulevic hájil město ve zvlášť těžkém okamžiku, kdy obránci klesali pod soustavnými janičářskými útoky. Vedle vojenského velení se staral o potravinové zásobování. Doplňoval řídnuocí řady vojska novými rekruty. Organizoval opravu poškozených hradeb, což byla nikdy nekončící práce, neboť Turci ničili hradby ustavičnou střelbou z děl a zároveň podzemními chodbami zaminovávali a vyhazovali do vzduchu části městské fortifikace. Kašpar Zdeněk Kaplíř ze Sulevic zaváděl opatření, jež měla zamezit šíření nemoci v obleženém městě. Měl neoddiskutovatelnou zásluhu na záchraně Vídne. Pomohl tak přežít městu a jeho obyvatelům, jimž přispěchala 12. září 1683 na pomoc spojená křesťanská vojska, jež ze severozápadních výšin nad městem vzala Turky útokem. Muslimská armáda byla poražena a křesťanským silám vedeným Habsburky se otevřela cesta k postupnému vytlačení osmanských Turků ze střední Evropy a pak i Balkánu. Kaplíř za své služby obdržel 21. září hodnost císařského polního maršála.

Triumfu křesťanů však předcházely krvavé střety mezi vídeňskými vojáky a měšťany na jedné straně a hordami tureckých nájezdníků na straně druhé. Vojáci, měšťané a vůbec všechen lid, povzbuzování k víře a boji neúnavnými kněžími a mnichy, hájili císařskou metropoli s přímo tragickou obětavostí proti zavlitému nepříteli Kristova učení. Věděli, že je lepší hrdinně a svobodně padnout na hradbách, než se dostat do rukou nemilosrdného muslimského nepřítel. Proto bojovali o každou palisádu a o každý metr zdí. Příkladem nadlidského bojového vypětí křesťanů byl protiútok 2. srpna, kdy janičáři dobyli opevnění mezi Löbelovým a Hradním bastionem a chtěli z tohoto nástupního prostoru vpadnout do vnitřního města. Přes těžké ztráty se křesťanským obráncům podařilo Turky zastavit. Odvrátili tak průnik Osmanů do samotné Vídne. Přes heroickou obranu města ubývaly Vídeňanům síly. Zoufale bylo třeba pomoci zvenčí.

(Pokračování)

Kázání na Svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi 28. září 2016

Milí poutníci, nebezpečnou nemocí, která do velké míry postihla naši civilizaci, je takzvaná Alzheimerova nemoc. Způsobuje u člověka ztrátu paměti a tím se rozpadne i centrum jeho osobnosti.

Avšak není to jen novodobý fenomén. Lidé jsou již po staletí napadeni podobnou nemocí, která nám odňala paměť stvoření. Člověk už neví, odkud přichází, kam jde, jaký smysl má jeho život a jakého povolání se mu dostalo. „Co nevím, to mě nepálí,“ říká jedno přísloví. Když už nevím, odkud přicházím, pak ani nevím, kam jdu a jaký úkol se nachází mezi oním „odkud“ a „kam“. Lidé odjakživa věděli, že si své bytí nedali sami a že si své dary a talenty nemohli sami vyhledat, takže i takové povolání, k němuž člověk volá sám sebe, se samo o sobě stává nesmyslným a chaotickým. V tom spočívá vlastní podstata všech evropských katastrof.

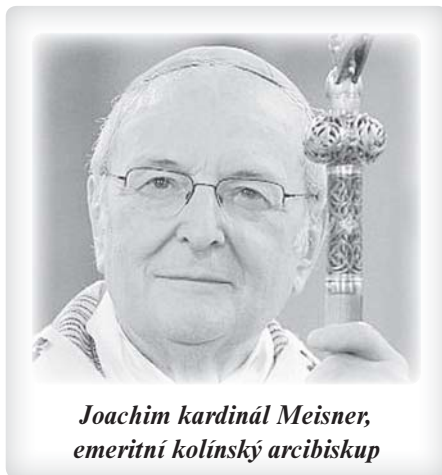
1. Jako křesťané můžeme druhým poskytovat skutečnou orientaci, protože nám zůstala paměť stvoření. My křesťané máme obraz člověka, který je jedinečný. Pouze když vidíme člověka jako obraz Boží, můžeme dát jeho lidské důstojnosti skutečný základ a bránit ji bez jakýchkoli „kdyby“ a „ale“. Vždyť ona není žádným vynálezem člověka, který lze podle potřeby většinou měnit nebo ho úplně odbourat. Lidé, kteří nevěří v Boha, mají být tak velmi vděční za to, že díky tomuto křesťanskému utvářenému obrazu člověka se chrání i jejich důstojnost. Svatý kníže Václav nás povzbuzuje, abychom se ofenzivněji zasazovali o to, že křesťanské hodnoty jsou pro Evropu a pro svět tou nejlepší alternativou. Svobodomyšlný sekulární stát koneckonců žije z předpokladů, které sám nedokáže zaručit. My křesťané jsme v posledku zakopali tyto poklady, jimiž jsme měli v zájmu lidí hýřit a pracovat s nimi.

Musíme jít do školy našich předků, kteří to uměli a znali lépe než my. A jedním z takových učitelů evropské civilizace je svatý Václav. On věděl, že svět a lidé mu nepatří jako nějakému svrchovanému vládcovi, ale že on sám je vlastnictvím Bo-

ha, jenž ho povolal, aby chránil lidi a jejich mnohostranné potřeby, anebo lidem sloužil. Jako učitel svého lidu se samozřejmě snažil zlepšovat prvotní poznání bližních, kteří mu byli svěřeni, aby pak oni sami ze svého vlastního rozhodnutí mohli konat to, co je správné. Svatý Václav patřil k velikým učitelům Evropy; inspiroval lidi v duchu evangelia, aby byli schopni vytvářet civilizaci lásky. Z takového učitelského úřadu nemůžeme a nechceme ani dnes svatého Václava propustit. Křesťané 21. století dalekosáhle ztratili paměť stvoření, pravděpodobně proto, že mají přílišné poznání druhořadých detailů.

Naši bližní se nechtějí izolovat. Proto stále pozorují své okolí a co nejpřesněji registrují, jaké hodnoty, názory a způsoby chování by měli přijmout a jaké odmítnout. Kdo má dojem, že jeho postoj ztrácí půdu pod nohama, upadá čím dál víc do mlčení, čímž získávají příslušníci většinového názoru navrch a tím více a bez zábran se prezentují, až se nakonec jeví silněji, než ve skutečnosti jsou. Proto se zdá, že my křesťané jsme v Evropě menšinou. Svatý Václav nás léčí z takovéto zbabělosti tím, že nám ozřejmuje, co je v životě základní. To nám a naší společnosti zaručuje zdar života žitého důstojně a solidárně.

2. Vědomí, že jsme stvoření, vrhá silné světlo na naše rodiny. Ony jsou nejdůležitějšími a nejperspektivnějšími institucemi a zřízeními v Evropě. Rodina s otcem,

Joachim kardinál Meisner,
emeritní kolínský arcibiskup

matkou a dětmi je rovněž pravzorem pro všechny další společenské formace ve státě nebo v církvi. Kdo ztratil své povědomí o stvoření, už ani neví, jak uvádět do praxe vše, co je pro stvoření základní. Katolický teolog Romano Guardini jednou řekl: „Jen ten, kdo zná Boha, zná také člověka.“ Z toho je zřejmé, proč zůstává svatý kníže Václav pro český národ a pro Evropu nezapomenutelný a že takováto živá víra v Boha je nejdůležitějším politickým darem, jaký on dal svému lidu na jeho cestě dějinami. To dnes lidé cítí a tuší více, než si myslíme.

Velice živě si ještě vzpomínám na poslední evropskou biskupskou synodu v Římě; bylo to před nějakými 25 lety. Ještě mi zní v uších, co řekla papežovi a synodním otcům jedna mladá Portugalka. Zdůraznila: „To, oč my mladí prosíme církev v tomto čase nové evangelizace, to, oč vás prosíme, abychom mohli být svědky Krista, který nás osvobodil, je toto: My prosíme církev: »Dej nám Krista!« Prosíme o svobodu nikoli jako o nějaký vzdálený ideál nebo utopii, která se nedá uskutečnit. Chceme svobodu jako vlastní zkušenost, jakou můžeme žít už teď. Chceme být vysvobozeni z našich dnešních vězení. Chceme tuto svobodu pocíťovat jako něco, co lze nalézt už tady a teď. Chceme takovou svobodu, jakou je dnes sám přítomný a zosobněný Kristus. Církvi, dej nám Krista! Prosíme o odvahu k jasnému a konkrétnímu hlásání Krista jako pravdy křesťanství. Prosíme o právo a úkol moci mít odhalenou tvář, která se neskrývá za zatěžujícími strukturami a dvojznačnými postoji. Církvi, dej nám Krista! Prosíme o evangelium takové, jaké je v celé své radikalitě. Nechceme žádnou zjednodušenou verzi, která se nám předkládá v mnoha pastoračních programech; jednoduchá verze, která se bojí toho, aby nás nenechala trpět. Evangelium nás může vést k tomu, abychom dali svůj život. Jeho oslabené formy nás mohou dlouho zajímat, potom nás ale začnou nudit a zadusí nás. Církvi, dej nám Krista!“ To je to, co my v Evropě a v celém světě dlužíme současným mladším generacím. Z toho se nesmíme vyvléci. Na tom závisí štěstí a harmonie našich národů a budoucnost našich dětí i jejich dětí.

3. Při následování svatého knížete Václava jsme my ve střední Evropě pověřeni

Modlitba Otče náš (2)

Přijď království tvé

V rychlíku Canadian Pacific seděli vedle sebe dva cestující: jejich tváře, oblečení a výstroj prozrazovaly, že jde o zcela odlišné lidi. Ten s klidnou tváří, v černé sutaně, s visícím růžencem oslovil toho druhého: „Kam cestujete?“ – „Na Klondike kopat zlato. Slyšel jsem, že je ho tam dost.“ – „Takže se brzy stanete milionářem, nebo ne?“ – „Chtěl bych trochu zbohatnout, abych si také já mohl ledacos dovolit.“ Tvář kněze trochu posmutněla. Bylo vidět, že nad něčím přemýšlí. Za chvíli se ozval ten druhý: „A kam cestujete vy?“ – „Jedu hledat perly,“ odpověděl kněz a přitom se usmál, „abyste mi lépe porozuměl, jedu mezi Eskymáky a budu se je snažit získat pro Boží království. Jedu jim ukázat cestu do nebe, do Božího království, pro které byli stvořeni.“ – „Nebojíte se jít mezi ně? Mnoho jsem o Eskymácích četl a vím, že misionáře zabí-

její.“ – „Ne, nebojím se, krev misionářů je semenem nových křesťanů.“ – „Obdivuji vás i vaši odvahu.“

Dva lidé a jak velký rozdíl v jejich smýšlení! Jeden myslí jen na bohatství, pro které riskuje vše. Druhý všechny své síly obětuje pro Boží království, a pokud je potřeba, riskuje i svůj život. Mnozí se podobáme zlatokopovi a je mezi námi jen málo těch, kteří by smýšleli jako onen misionář i navzdory tomu, že při modlitbě Otče náš vyslovujeme prosbu: „Přijď království tvé.“ Je dost těch, kdo tuto prosbu pouze vyslovují, ale to je málo. Pro Boží království je třeba i pracovat.

Zamysleme se nad touto prosbou. Musíme vědět, že když tuto prosbu vyslovujeme, máme mít na mysli dvě skutečnosti: Boží království zde na zemi a Boží království v nebi. Boží království na zemi je vnější a vnitřní. Pokud jde o vnější, pak máme na mysli království pokoje, lásky, pravdy a spravedlnosti mezi lidmi, které je výsledkem zachování Kristova evangelia. Vnitřní Boží království je v srdci člověka a ono je stavem dokonalého spojení s Bohem v lásce. Naším cílem je Boží království v nebi, které má být naším údělem po celou věčnost. Tedy při této prosbě prosíme o sílu, abychom dokázali svůj život prožít v pokoji, pravdě, lásce a spravedlnosti podle Kristova evangelia, v dokonalém spojení s Bohem v pozemském životě – abychom po smrti mohli přijít do království nebeského.

Kdy se začalo Boží království na zemi a v čem spočívá? U Matouše čteme: „V těch dnech přichází Jan Křtitel, káže v judské poušti a říká: »Čiňte pokání, neboť nebeské království je velmi blízko.«“ (Mt 3,1-2) Ale Jan Křtitel nás upozorňuje i na původce tohoto království, když říká: „Já sám vás křtím vodou, ale přichází silnější nežli já a já nejsem hoden mu rozvázat řemínek u opánek; on vás bude křtít v Duchu Svatém a v ohni. V ruce má vějačku, aby pročistil svůj mlat a shromáždil si obilí na sýpku; plevy pak spálí v ohni, jenž neuhasíná.“ (Lk 3,16-17) Jan hovoří o původci Božího království. Je jím Pán Ježíš. Ale Jan rovněž říká i to, proč Pán Ježíš přišel na svět. Jeho cílem je, aby své království vyčistil, jako hospodář

především tím, abychom slovem a skutkem zvěstovali pravdu o světě, o člověku a o Bohu, aby se tak lidské soužití mohlo uspořádat z chaosu do řádu. Pro důstojnost člověka neexistuje žádné spolehlivější ujistění, než je vědomí o tom, že je stvořen k obrazu Božímu, a tedy má Boží formát. To je skutečnost, která se během dějin stokrát potvrdila. Právě tak nelze přehlížet znatelný úpadek lidských hodnot v posledních 20 letech, stejně jako jeho důsledky. Hovoří se již o sebevraždě Evropy, kde se rodí stále méně dětí, uzavírá stále méně manželství a je vidět stále méně pozitivních znamení.

Tvrdí to svatý Augustin, když říká: „Tak jsi to, Bože, tak uspořádal a tak se to i ve skutečnosti děje, že každý duch, který opustí svůj řád, se sám sobě stává trápením a trestem.“ (srov. Sv. Augustin, *Vyznání*, KNA 2015) Proto se může nějaký národ nebo společenství považovat za šťastné, pokud má směřodatnou postavu patřící k jeho základu, jakou je u vás svatý Václav. Svým životem ukázal svému národu to, co tisíce let před ním vyslovil Žalm 8: „Co je člověk, že na něho myslíš? ... Učinils ho jen o málo menším, než jsou andělé, ověnčils ho ctí a slávou.“ (v. 5-6) A tuto důstojnost, kterou má člověk díky svému stvoření, Ježíš Kristus svým vykoupením nejen obnovuje, ale i povyšuje, jak se církev modlí při vánoční mši: „Bože, ty jsi člověka podivuhodně stvořil a ještě podivuhodněji jsi jej obnovil. Dej nám účast na božství tvého Syna, který přijal naše lidství.“ Důstojnost člověka je nedotknutelná. Nikdo, ani král nemá právo s ní nakládat. Proto mohl svatý Václav věrně plnit své úkoly. Po první bratrovraždě se Bůh ptá bratrovraha Kaina: „Kde je tvůj bratr Ábel?“, jehož zabil. A on mu dává drzou odpověď: „Nevím. Jsem já strážcem svého bratra?“ (Gn 4,9)

Jako přítel Boží a služebník lidí svatý Václav věděl, že je strážcem svých bratří a sester. I jemu svěřený lid věděl, že je u něho v dobrých rukou, a tak je tomu až do této chvíle. Svým současníkům v dnešní Evropě dlužíme toto svědectví o Bohu, člověku a světu. Zaručují ho velcí svědkové evropské civilizace, s nimiž nás dnes svatý Václav znovu spojil.

Amen.

Zdroj: TS ČBK

Pater Noster

Pater noster, qui es in caelis: sanctificetur nomen tuum.

Advēni - at regnum tuum.

Fi - at volūntas tu - a, sicut in caelo, et in terra. Panem nostrum quotidi - anum da nobis hōdi - e. Et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitōribus nostris. Et ne nos inducas in tentati - ōnem.

♩. Sed libera nos a ma - lo.

čistí svoje humno. Proto má v ruce vějačku. Pšenici – spravedlivé shromáždí do své sýpky a plevy – nespravedlivé hodí do neuhasitelného ohně, do pekla. Tedy Ježíš přišel rozdělit svět na spravedlivé a nespravedlivé.

Protože svět se takto tříbí, Boží království je vystaveno neustálému pronásledování. Již duchovní vůdcové Izraele nejenže sami nepřijali Boží království, ale bránili do něj vstoupit i jiným. Proto jim Ježíš řekl: „To vy se vydáváte za spravedlivé před lidmi, ale Bůh zná vaše srdce; vždyť to, co je u lidí vznesené, je před Bohem ohavnost.“ (Lk 16,15) Nestačilo jim, co Pán Ježíš řekl, ale dále proti němu bojovali, dokud ho neviděli viset na kříži, až to je uspokojilo.

Po duchovních vůdcích Izraele přišli jiní, kteří bojovali proti tomuto království, ale tak to musí být, vždyť Pán řekl: „Připomeňte si slovo, které jsem vám řekl: Služebník není větší nežli jeho pán. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat; jestliže zachovávali mé slovo, i vaše budou zachovávat. Ale to vše vám učiní pro mé jméno, protože neznají toho, který mě poslal.“ (Jan 15,20–21)

Při oné prosbě modlitby Otče náš si musíme uvědomit také to, že Kristus nám neslibuje ani bohatství, ani blahobyť, ani kariéru, ani slávu. Jeho království je třeba dobývat, jak čteme u Matouše: „Ode dnů

Rudolf Epp (1834 - 1910): Ranní modlitba

Jana Křtitele až do nynějška trpí nebeské království násilí a násilníci se ho zmocňují.“ (Mt 11,12) Tedy pouze násilím je můžeme získat. Násilí spočívá v sebezáporu, sebeovládání, odříkání apod. Vždy však platí: Duch je ochotný, ale tělo je slabé. Proto musíme prosit o sílu zvítězit nad tělem, světem i ďáblem. Jen vítězstvím v tomto boji o Boží království se můžeme dobře připravit na království věčné slávy, jež hož práh překročíme po své tělesné smrti.

Po nemocniční chodbě jde mladý lékař. Potká sestřičku, která je po noční službě.

Když vidí, jak je vyčerpaná, unavená, a ví také to, za jaký plat pracuje, řekne: „Sestřičko, já vás lituji. Vy pracujete z lásky k Bohu pro naše pacienty, nedbáte na odpočinek, ani na svoje zdraví, nezáleží vám ani na výši vašeho platu. Říkáte, že Pán Bůh vás jednou za toto všechno odmění. Ale budete jednou zklamaná, až se dozvíte, že Bůh neexistuje, že duši nemáte a že po smrti není ani nebe, pro které jste tolik pracovala a namáhala se, ani peklo.“ Sestřička klidně odpověděla: „Pane doktore, jaké zklamání! Pokud nemám duši, tak potom po smrti nemůže být ani zklamání. Ale co vy, pane doktore, jaké překvapení prožijete, když se dozvíte, že Bůh existuje, že máte duši, že je věčnost, a to dvoji – šťastná a nešťastná, tedy nebe i peklo, a vy budete muset do něj, protože jste pro nebe nic neudělal

a peklo jste popíral?“ Mladý lékař nevědě, co by měl odpovědět starší sestřičce, svěsil hlavu a zamyslel se nad tím, co by měl dělat, aby jednou nebyl překvapen.

Prosbu „Přiď království tvé“ vyslovujeme několikrát denně. Nevyslovujeme ji bezmyšlenkovitě, ale vždy se zamysleme nad jejím obsahem. Je hluboký a pro nás velmi důležitý, protože Bůh nás stvořil pro Boží království, pro království věčné slávy, ale to můžeme dosáhnout jen snahou žít království pokoje, lásky, pravdy a spravedlnosti, podle norem Kristova evangelia, tedy skrze spojení se s Bohem v lásce, a to už na tomto světě.

Panno Maria, pomoz nám království tvého Syna žít a uskutečňovat na zemi, abychom jednou mohli spolu s tebou oslavovat Boha v nebeském království.

(Pokračování)

Z Ludová čítanka na nedele a sviatky
(Pravidelná příloha časopisu
Misionár) 7/2006 přeložil -dd-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, (zapřísahám tě) při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

Evangelium - Lk 18,1-8

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobnost, že je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodi-

la k němu a říkala: »Zastaň se mě proti mému odpůrci.« Ale on dlouhou dobu nechtěl.

Potom si však řekl: »I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak mě bude ustavičně trápit.«

A Pán řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“

Ve čtvrtek 20. října 2016 se koná v 17 hodin v kapitulní síni kláštera bratří minoritů v Brně (vchod z kostela), Minoritská 1, přednáška P. Doc. ThDr. Josefa Beneše, ThD., na téma „DĚJINY A TEOLOGIE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ“. Srdečně zve skupina věřících ve spolupráci se spolkem Una Voce.

Suma o darech svatého Josefa (44)

DRUHÁ ČÁST

Kapitola XII: Dar mnohých andělských zjevení (*Dokončení*)

Šesté tvrzení je toto: Ten, kdo je přitahován Bohem, se mu přibližuje a připodobňuje, až je jistým způsobem zbožštěn.

Pro dokázání tohoto tvrzení je třeba mít na paměti, že u přirozených věcí je přirozený pohyb tím intenzivnější, čím je bližší svému cíli. A to je působeno nejenom tím, že se přibližuje svému cíli, ale také tím, že se mu připodobňuje. A tak u přirozených věcí je přirozený pohyb dostatečný k tomu, aby změnil stav pohybujícího se vzhledem k jeho cíli, a jen skrze tento pohyb se stává bližší cíli. Avšak ve věcech vůle přirozený pohyb není dostatečný k tomu, aby změnil stav ctnosti vzhledem k jejímu cíli, nýbrž je nutné působení samotného cíle. Důvod toho spočívá v tom, že u přirozených věcí je cíl pouze hybatelem, zatímco ve věcech vůle cíl ctnosti, kterým je Bůh, je zároveň hybatelem a spolupůsobilcem. A proto cílem tohoto přiblížení je dokonalá shoda vůle Boží a lidské – zbožštěná lidská láska.

K tomuto stavu jistého zbožštění disponuje trojí: totiž skutky vyučování či-li vzdělávání, skutky trpělivosti či-li utrpení a skutky rad či-li ty, které jdou nad to, co je povinné⁽¹⁾. O skutečích vyučování se píše v 16. kapitole 1. knihy královské, že totiž po pomazání Davida na krále vstoupil do něho duch Páně a on prorokoval.⁽²⁾ A svatý Augustin praví: „Takový je zákon Boží prozřetelnosti, že není nikdo, komu by nebylo napomáháno k poznání milosti a k účasti na ní pouze představnými.“ Skutky trpělivosti jsou předobrazovány v Jobovi a apoštol o nich praví v 12. kapitole 2. listu Korinťanům (v. 9): „Síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ A skutky, které jdou nad to, co je povinné, jsou zvláště popsány v 10. kapitole Markova evangelia (vv. 29–30): „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti

i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný!“

Po těchto šesti stupních⁽³⁾ následuje sabat duše poznávající Boha a jásající v něm,⁽⁴⁾ jak se o tom píše v 1. kapitole 1. listu Petrova (vv. 8–9): „Věřiteli, budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti, až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.“ Když pak aplikujeme to, co bylo řečeno, na andělská vidění svatého Josefa, věříme, že byl Bohem oněmi nejvyššími dary ozdoben. Tyto dary můžeme poznávat a dotýkat se jich jen díky velmi hlubokému uvažování. Avšak kvůli našemu spojení s přirozenými věcmi zradlo naší duše, které odráží tajemství, je často potemnělé a světlo rozumu oslepené. Nicméně na základě evangelijních slov můžeme usuzovat o tom, jak velkou důstojností jsou uvedena Josefova vidění obdařena, a díváme-li se na tato jednotlivá vidění z hlediska našeho užitku a jejich zakoušení v nás, lze je nahlédnout jako dary sloužící ke chvále svatého Josefa a k našemu užitku.

Co se týká důsledků andělského vidění po jejich dokonání, je jich sedm, a to zaměřených nikoliv k ospravedlnění, nýbrž k uchování ve spravedlnosti. Prvním důsledkem je osvětlení o vtěleném Slově; druhým je uctívání svaté Matky církve; třetím je pohrdání pozemskými věcmi; čtvrtým je hluboké poznání Boží prozře-

telnosti; pátým je duch pochopení svatých Písem; šestým je závist ďábla a jeho následovníků vůči tomu, kdo byl ozdoben andělským viděním, a sedmým je soužení buď od lidí, nebo od přírody či jistým způsobem způsobené Bohem.

Uvažuj tak o tom, jak každé z Josefových vidění bylo vždy následováno oněmi sedmi důsledky a jak vždy byly v Josefově případě shledány.

Osvícení o vtěleném Slově je naznačeno, když evangelista říká:⁽⁵⁾ „Vstaň a vezmi dítě.“ Když to Josef uskutečnil, zdokonalil svůj rozum hlubším poznáním Božího Slova. „I jeho matku“: Matkou je svatá církev, která každodenně plodí a živí své děti a sleduje je jako ta nejlaskavější matka. „A uteč do Egypta“: Ten, kdo z božské lásky pohrdá svou vlastní, dává najevo, že nenávidí vše pozemské. „A byl tam až do smrti Heroda“, který byl svědkem a nepřítelem božské Prozřetelnosti, jež všechno řídí. „Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka“, totiž Ozeáš pravícího..., který byl jedním ze svatopisců božských Písem a velikým prorokem. Znamením ďáblovy závidivosti je Herodův hněv a vnější soužení značí krutost téhož. Proto následuje: „Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, velmi se rozlítil a dal v Betlémě pobít všechny chlapce.“ Ve slovech evangelia se tak skrývají mnohá tajemství, jejichž sladší rozjímání a hlubší odhalení ponecháváme na osvětleném čtenáři.

(Pokračování)

*Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Tedy jednání nejen podle Božích příkázání, nýbrž podle evangelijních rad čistoty, chudoby a poslušnosti. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Tj. v 1. knize Samuelově, v. 13. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ Vyložených předtím postupně v šesti tvrzeních. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Tedy věčné odpočinutí v nebeské vlasti. [pozn. překl.]
- ⁽⁵⁾ K citacím Pisma sv. v tomto odstavci viz Mt 2,13–16. [pozn. překl.]

V Itálii přibývá žádostí o exorcismus, ale chybí exorcisté

Půl milionu Italů ročně žádá církev o službu exorcismu, píše deník *La Stampa* (25. 9. 2016) s odvoláním na Italskou asociaci katolických psychiatrů a psychologů a Mezinárodní asociaci exorcistů, která působí při Kongregaci pro nauku víry. Obě tyto instituce potvrzují rostoucí trend v „poptávce po exorcistech“, kterých, jak se zdá, není nikdy nazbyt. Jejich počet v rámci Itálie se různí od diecéze k diecézi – zatímco na Sardinii jich v deseti diecézích působí sedm, přičemž některým je přes osmdesát let, v Miláně se jejich počet zdvojnásobil a – podobně jako v Římě – zde diecéze zřídila zvláštní kontaktní a informační telefonní linku. Jestliže žádosti o exorcismus kdysi vycházely spíše ze zaostalejšího, chudého venkovského prostředí jihoitalských krajů, dnes více než třetinu případů tvoří lidé, jejichž problémy nevyřešila psychologie, ani psychiatrie. K zamyšlení by pak měl vést další znepokojivý údaj – 20 ze 100 osob, které jsou podle svého přesvědčení vystaveny dábelkému vlivu, jsou nezletilí.

„Dábel působí dvojitou činností – rádnou a mimořádnou. Jeho běžnou činností je hřích, který se týká nás všech a vyvolává v lidech vzpouru proti Božímu působení a lásce. Mimořádná démonická činnost se projevuje stále narušenější osobností dotyčného člověka, až může být zcela nahrazena dábelským duchem. Onen člověk si pak už není vědom svých činů – jeho jednání nese známky, které my exorcisté umíme rozpoznat. Mluví neznámými jazyky, má fyzickou sílu, která nevychází z ně-

ho, zná dosud neznámé věci a zakouší násilný odpor vůči všemu posvátnému. To jsou základní znamení, ale mohli bychom uvést ještě další,“ říká Vatikánskému rozhlasu P. Francesco Bamonte, současný předseda zmíněného sdružení exorcistů. „Hlavní vlastností ďábla je přimět nás k víře v to, že neexistuje,“ vysvětluje italskému listu *La Stampa* P. Ildebrando Di Fulvio, exorcista diecéze Frosinone. Do tamního cisterciáckého opatství Casamari za ním už půl století proudí zástupy domněle posedlých, převážně však psychicky nemocných lidí. Většinou trpí chronickou depresí a dalšími patologiemi, doplňuje P. Di Fulvio, ačkoli připouští, že mezi tisíci lety zmiňovaného kláštera byl také svědkem nevýslovného utrpení. Pouze v několika desítkách ze stovek případů se nicméně jednalo o osoby skutečně posedlé ďáblem.

Zlý duch často získává nadvládu po účasti na černých mších a spiritistických sedáncích, anebo po přidružení k satanistickým sektám a okultním společnostem, dodává P. Gianni Sini, exorcista v sardinické Olbii. Poukazuje na případ čtyřletého Matouše, jehož otec, hlava zámožné a vážené rodiny, o víkendů s přáteli jen tak z povyražení vyvolával duchy. „Nese morální zodpovědnost, protože se tak stal ďáblovým prostředníkem,“ říká kněz, který teď koná exorcismus nad dítětem, jež v kostele při bohoslužbě projevovalo nevšední agresi. „Vyzývám Satana na souboj a nemám strach – stejně vím, že vyhraju,“ říká s oblibou P. Sinni, který se vysluhování této svátostiny věnuje už třicet let a sledoval stovky případů. Mimo

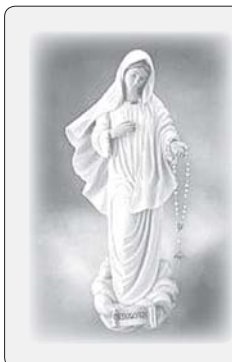
jiné muslimskou dívku, která se při exorcismu svíjí jako had a již původně povoláný imám svěřil katolickému knězi.

Dnes žijeme v ateistickém světě, prožíváme hlubokou duchovní krizi. Nedostatek spirituality prospívá šíření sekt a okultismu, zejména mezi mladými lidmi, pokračuje P. Aldo Buonaiuto.

„Nabízí se jako podmanivá forma spirituality a jako alternativa ke křesťanské víře – mladí lidé si prostřednictvím určitých románů, her a filmů osvojují esoterický pohled na svět a dostávají se tak na hranu satanismu. Esoterismus je pouhé obeznámení se světem magie, čarodějnictví a různými druhy spiritismu. Od teorie se pak přechází k praktikování okultismu – tedy snaze získat moc, kterou nemáme sami od sebe. Člověk se vydává touto cestou, aby mohl dokonce zakoušet démonickou moc, až dospívá k satanismu, což může být krajně nebezpečné,“ poznamenává jeho římský kolega P. Bamonte.

Deset milionů Italů se alespoň jednou za život obrátilo na mágy, zařikávače, vykladače karet, astrology a léčitele – většinou jsou to šarlatáni, ale mohou mezi nimi být také satanisté. Spouštěcím mechanismem posedlosti je pak nenávisť, závist anebo žádostivost. Přibývá lidí, kteří se z těchto pohnutek obracejí na mágy, aby se pak ocitli v sektě, která jim dávkuje LSD, a tak udržuje v otrockém stavu, zbavuje důstojnosti i majetku. Exorcista diecéze Fabriano-Matelica, P. Aldo Buonaiuto, nicméně také zde radí k obezřetnosti, protože zmíněná závislost vede spíše k vážným psychickým problémům, než k posedlosti. Na mládež zase dopadá přesně cílený komerční díktát, který vnucuje esoterickou a okultní iniciací prostřednictvím videoher, například Pokémon Go, pokračuje P. Francesco Bamonte.

„Když rozluštíme její smysl a předkládanou vizi světa, jehož středem jsou ony příšerky, rozhodně zjistíme, že se tu nabízí esoterismus a okultismus. Lidé mohou pokémony chytat, vycílit si je, ze zábavy posílat do boje proti příšerkám jiného vlastníka. Musí proto vyjít na ulici, lovit příšerku, a tudíž stále sledovat displej telefonu, čímž se vystavují riziku smrtelných dopravních nehod, jak jsme viděli v Římě. Vážnější je fakt, že pokémoni jsou vybaveni mocí, kterou na sebe přebírá ten, kdo je dopadne, čímž se navozuje mentalita moci. Mám

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Dnes vás zvu k modlitbě. Modlitba at' vám je životem. Jen tak se vaše srdce naplní mírem a radostí. Bůh vám bude blízko a vy Ho budete cítit ve vašem srdci jako přítele. Budete s Ním mluvit jako s někým, koho znáte, a budete mít, děti, potřebu svědčit, protože Ježíš bude ve vašem srdci a vy sjednocení v Něm. Já jsem s vámi a miluji vás svou mateřskou láskou. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!“

Medjugorje, 25. září 2016

moc a mohu ovládat druhé, a to způsoby, které jsou typické v okultismu - psychokineze, nebo uspání nepřitele spánkem, kterému nelze odolat, anebo vysíláním alfa vln, které okolí způsobuje bolesti hlavy. Jsou tu pokémoni se zářícíma očima a zpívající tajemné melodie. Najdeme tu mnohé principy podobné magii.“

Ruku v ruce s opojením z tohoto neviditelného světa, kde člověk může získat moc a energie, jde systematické zesměšňování a mediální znevažování skutečného duchovního života, víry, církve a všeho posvátného, pokračuje P. Aldo Buonaiuto:

„Chtěl bych říci, že o zlém duchu dnes mluví více laici než členové církve. Adorátoři okultních jevů rádi z různých důvodů mluví o ďáblu a temnotách, zatímco bychom o něm měli mnohem více mluvit právě my, katolíci a zasvěcené osoby, avšak seriózně a poučeně, jak to činí papež František. Mezi obyčejnými lidmi často slyším otázku, proč biskupové a kněží nikdy nejmenují ďábla, jestliže v něj ještě věří. V katolických školách a univerzitách bychom se tedy měli hlouběji zabývat tímto tématem, jež známe pouze kvůli jeho mimořádným a nejzazším účinkům, kterým je modlitba exorcismu. Je ale nutné mluvit o ďáblu z celého zorného úhlu - tedy o jeho dějinách, vývoji, jevech, což jsou všechno fakta, která je potřebná znát, a to dobře.“

„Základním exorcismem je křest, tím nejmocnějším pak zpověď,“ doporučuje P. Buonaiuto a varuje před léčiteli, kteří ve svých službách nabízejí vymítání ďábla. „Ovšem také kněz, který vykonává exorcismus bez pověření biskupa, to nečiní ve společenství s církví.“ Rozsah démonických jevů je dnes takový, že exorcisté nemohou zůstat izolováni, nýbrž potřebují propojení, dodává exorcista římské diecéze P. Francesco Bamonte:

„Výzva, kterou církvi kladou satanistické sekty a skupiny věnující se různým formám okultismu, s sebou nese bitvu, do které lze vstoupit jedině, když budeme jednotní. Sami exorcisté vnímají, že je zapotřebí stále užší jednoty. Jsme velmi vděční zesnulému otci Gabrielemu Amorthovi, který 16. září ukončil svou pozemskou pouť, že nám jako dědictví předal Mezinárodní asociaci exorcistů, kterou založil v roce 1994 a již Svatý stolec oficiálně schválil a vybavil statutem o dvacet let později. Sdružení napomáhá základní a stále formaci exorcistů, včetně

„Dej mi tu zbraň!“

Otec Pio, jehož často nazývali „živým růžencem“, jednou napsal svému duchovnímu otci: „Moc ďábla, který na mne útočí, je strašná.“ V tomto boji se mu ustavičná modlitba svatého růžence stala neúčinnější zbraní.

Otec Pio jednou v této souvislosti vyprávěl o svém snu: „Jednoho večera jsem byl na kůru a modlil jsem se. Najednou mě vyrušily hlučné výkřiky. Přicházely z náměstí před kostelem. Přistoupil jsem k oknu. Venku jsem zpozoroval rozzuřený dav, který křičel: »Pryč s Ježíšem! Pryč s páterem Piem!« Hned nato jsem se stáhl a se vším jsem se světil Panně Marii. Ona mi dala malou zbraň, docela malou. Tak malou, že by se dala skrýt dokonce i ve vlasech. Šel jsem zpět k oknu a ukázal jsem davu tuto zbraň; kývala se ze strany na stranu. Tu z ničeho nic všichni na náměstí padli na zem, jako by byli v bezvědomí. Já jsem se však šel modlit. Za chvíli jsem z náměstí opět uslyšel hlasy. Vrátil jsem se k oknu a uviděl jsem obrovský zástup lidí. Tehdy jsem hlasitě zvolal: »Kdo jste?« A oni křičeli: »Ať žije Ježíš! Ať žije Panna Maria! Ať žije páter Pio!« - »Ach, vždyť vy jste moje duchovní děti,« odvětil jsem. »Vždy se modlete růžencem a nikdo vám nebude moci zkfívit byt jen vlas na hlavě.«“

Když odešel otec Pio zpět a nemohl hned najít jeden ze svých růženců - obvykle si je odkládal pod polštář

anebo na noční stolek -, obrátil se na svého spolubratra otce Onorata Maruccchioho, který byl poslední čtyři roky téměř stále s ním, a vesele mu řekl: „Dej mi tu zbraň, s kterou se vyhrávají bitvy!“

V předvečer svého odchodu z tohoto světa zanechal otec Pio svým duchovním dětem závět: „Milujte Pannu Marii a starejte se o to, aby byla milována. Stále se modlete růžencem!“

Zdroj: P. Marcellino Iasenzaniro, Padre Pio parla della Madonna, San Giovanni Rotondo, 2006

*Z Vítězstvo Srdca 110/2016
přeložil -dd-*

univerzitní úrovně, jejich národnímu a mezinárodnímu setkávání a včleňuje tuto službu do řádné pastorační činnosti místní církve.“

Na málo známý a senzacechtivými hororovými historkami opředený posvátný obřad exorcismu v nedávné době v Itálii neupozornila jenom smrt P. Gabrieleho Amortha, který za svůj život vykonal na 50 000 exorcismů. Zajímavý pohled, přibližující tuto službu široké veřejnosti, přinesl také dokumentární film nazvaný *Liberrami*, tedy *Výsvobod mne*, který získal cenu na zářijovém festivalu v Benátkách. Reži-

sérka Federica Di Giacomo v něm z antropologického a sociologického hlediska pojednává jev ďábelské posedlosti na pozadí každodenní práce sicilského exorcisty P. Catalda. Film, který režisérka natáčela tři roky, začíná při mši svaté v sicilském Palermu, která je kolektivní propedeutickou obřadu exorcismu, a končí na římské univerzitě *Regina Apostolorum*, kde protagonista přednáší na každoročně konaném kursu pro kněze-exorcisty.

Z www.radiovaticana.cz, 27. 9. 2016

Pondělí 17. 10. 2016

6:05 Studentský Velehrad 2016 6:40 Missio magazin: Říjen 2016 7:40 Léta letí k andělům: Zdeněk Pololánek – hudební skladatel 8:05 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské 9:00 Pro větší slávu: Skutečný příběh Kristiady 11:35 Návrat 11:45 Bible pro nejmenší: Eliáš 11:50 Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Legendární sestava Poutníků na Mohelnickém dostavníku 2015 (3. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 13:10 Po volání: S jezuiti z Brna 14:15 Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu 14:45 Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu 15:35 V souvislostech (155. díl) 16:00 Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí 16:45 Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně 17:10 Kazachstán, poutní kostel 18:05 Vezmi a čti: Říjen 2016 [P] 18:25 Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:30 Bible pro nejmenší: Daniel 18:35 Duchovní malby (1. díl): Anděl 19:00 Vatican magazine (879. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Terra Santa News: 12. 10. 2016 20:00 Dům ze skla? (11. díl): Miloš Doležal [L] 21:05 ARTBITR – Kulturní magazin (25. díl): S Robertem Fulghumem [P] 21:15 Život na zámku Břežany [P] 21:45 Noční univerzita: Jeff Scaldwell – Svědectví 22:35 Vatican magazine (879. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:05 Dar z Medžugorje 23:30 Kulatý stůl: Fenomén Fatima 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 18. 10. 2016

6:05 Felix Mendelssohn-Bartholdy: Oratorium Op. 70 – Eliáš 8:00 V souvislostech (155. díl) 8:20 Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid 8:50 Vezmi a čti: Říjen 2016 9:05 Cesta k andělům (96. díl): Chinaski a její 2 členové – Michal Malátný a Ondřej Škoch 10:00 Vatican magazine (879. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Muzikanti, hrajte 11:00 Noční univerzita: Jeff Scaldwell – Svědectví 11:45 Bible pro nejmenší: Daniel 11:50 Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Kulatý stůl: Fenomén Fatima 13:50 Studentský Velehrad 2016 14:25 Mozambik – Dobrý otec 14:55 Můj Bůh a Walter: Vtělení 15:10 Vy, kteří jste zůstali – Rwanda 15:30 Pod lampou 17:30 Duchovní malby (1. díl): Anděl 18:00 Nisko: koncert k 78. výročí prvního transportu Židů z Ostravy [L] 19:35 Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2016 [P] 20:00 Buon giorno s Františkem [L] 21:05 Řeckokatolický magazin [P] 21:20 Mozambik – Cyprián [P] 21:50 Post Scriptum 22:05 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (125. díl): Strážnická ohlédnutí 23:30 Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2016 23:50 Sekce pro mládež ČBK 0:20 Terra Santa News: 12. 10. 2016 0:40 Historie sklášství v Karlovině 1:00 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 19. 10. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2016 6:25 Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu 7:20 Vatican magazine (879. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:50 Pojďte s námi... 8:55 VideoJournal české vědy 9:10 Hadath Baalbek 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 11:00 Bělorusko – Květ mezi trny 11:30 Život na zámku Břežany 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Návrat ke kořenům 13:05 Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně 13:25 Vezmi a čti: Říjen 2016 13:45 ARTBITR – Kulturní magazin (25. díl): S Robertem Fulghumem 13:55 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2015, 2. díl 14:35 Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2016 14:55 Missio magazin: Říjen 2016 16:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (125. díl): Strážnická ohlédnutí

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

17:25 Můj Bůh a Walter: Kristus 17:45 Poselství svatých: Dorothy Dayová 18:00 869 dní 18:30 Bible pro nejmenší: Jonáš 18:35 Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:40 Mezi pražci (51. díl): Říjen 2016 19:30 Terra Santa News: 19. 10. 2016 [P] 20:00 Večer chval (55. díl): Žďárská chválová kapela El [L] 21:10 BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 21:25 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Poselství encykliky Laudato si' [P] 22:45 Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu 23:15 Generální audience Svatého otce [P] 23:55 Pojďte s námi... 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 20. 10. 2016

6:05 Mozambik – Cyprián 6:35 Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí 7:20 BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 7:40 Vy, kteří jste zůstali – Rwanda 7:55 Terra Santa News: 19. 10. 2016 8:15 Královna a Matka Chorvatů 9:00 Můj Bůh a Walter: Kristus 9:20 Život na zámku Břežany 9:45 Návrat 10:00 Kulatý stůl: Fenomén Fatima 11:35 Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa 11:45 Bible pro nejmenší: Jonáš 11:50 Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Felix Mendelssohn-Bartholdy: Oratorium Op. 70 – Eliáš 14:15 Generální audience Svatého otce 14:50 Mozambik – Dobrý otec 15:25 Muzikanti, hrajte 16:00 Řeckokatolický magazin 16:15 Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2016 16:35 Poselství svatých: Dorothy Dayová 16:45 Studentský Velehrad 2016 17:25 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 17:55 Hermie a potopa 18:30 Bible pro nejmenší: Kde je Ježíš? 18:35 Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:40 Cesta k andělům (96. díl): Chinaski a její 2 členové – Michal Malátný a Ondřej Škoch 19:30 Zpravodajské Noeviny: 20. 10. 2016 [P] 20:00 Cvrlikání (47. díl): Marien [L] 21:10 Putování po evropských klášterech: Klášter trapistek v Gjerrild, Dánsko 21:45 Post Scriptum 22:00 Pod lampou [P] 0:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 10. 2016 0:25 Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně 0:45 Vatican magazine (879. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:15 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 21. 10. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 10. 2016 6:25 Noemova pošta: Říjen 8:00 Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu 8:30 Vezmi a čti: Říjen 2016 8:45 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Poselství encykliky Laudato si' 10:05 ARTBITR – Kulturní magazin (25. díl): S Robertem Fulghumem 10:15 Dům ze skla? (11. díl): Miloš Doležal 11:20 Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně 11:40 Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 11:45 Bible pro nejmenší: Kde je Ježíš? 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 13:05 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 13:35 Můj Bůh a Walter: Kristus 14:00 Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem

a zemí 14:45 Příběh o Žofii 15:30 Život na zámku Břežany 16:00 Zpravodajské Noeviny: 20. 10. 2016 16:20 Hadath Baalbek 16:45 Chléb náš vezdejší 16:55 Buon giorno s Františkem 18:00 Smírčí kříž 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíš kráčí po vodě 18:35 Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:40 Legendární sestava Poutníků na Mohelnickém dostavníku 2015 (3. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 19:05 Bratr Prem Bhai 19:15 Putování po evropských klášterech: Klášter trapistek v Gjerrild, Dánsko 20:00 Kulatý stůl: Smíření mezi vyznáními [L] 21:45 ARTBITR – Kulturní magazin (25. díl): S Robertem Fulghumem 22:00 Studentský Velehrad 2016 22:35 Stopy ve sněhu [P] 23:30 Jihomoravské město Dubňany 0:05 Cesta k andělům (96. díl): Chinaski a její 2 členové – Michal Malátný a Ondřej Škoch 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 22. 10. 2016

6:05 Zachraňme kostely (8. díl): Kostel sv. Barbory v Manětíně 6:25 Život na zámku Břežany 6:50 BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 7:05 Stopy ve sněhu 8:00 Můj Bůh a Walter: Kristus 8:25 Noeland (59. díl) 8:55 Hermie a potopa 9:30 Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 10:55 Dům ze skla? (11. díl): Miloš Doležal 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:15 Post Scriptum [P] 12:25 Pod lampou 14:30 Terra Santa News: 19. 10. 2016 14:50 Cvrlikání (47. díl): Marien 16:00 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2015, 2. díl 16:45 V pohorách po horách (2. díl): Smrk 17:00 Zpívá celá dědina: Dubňany [L] 18:40 Bible pro nejmenší: Ježíš kráčí po vodě 18:45 Sedmihlásky (58. díl): Slunečko vychodí zpoza Lyse hory 18:55 Poselství svatých: Dorothy Dayová 19:05 Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové (17. díl): Slib oběti 19:30 V souvislostech (156. díl) [P] 20:00 Cena Celestýna Opitze z kostela sv. Šimona a Judy v Praze [L] 22:05 Mozambik – Cyprián 22:35 Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec – virtuózní kytarista 23:25 Řeckokatolický magazin 23:40 Zpravodajské Noeviny: 20. 10. 2016 0:05 Noční univerzita: Dan Drápal – Důležité biblické pojmy, které se ztrácejí v překladu 0:55 Vzdělanost – Otec Miroslav 1:08 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 23. 10. 2016

6:15 Vy, kteří jste zůstali – Rwanda 6:30 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 6:55 Smírčí kříž 7:25 ARTBITR – Kulturní magazin (25. díl): S Robertem Fulghumem 7:35 Cvrlikání (47. díl): Marien 8:45 Život na zámku Břežany 9:10 Putování modrou planetou: Tibet – Mezi nebem a zemí 10:00 Řeckokatolický magazin 10:30 Mše svatá z kostela sv. Josefa v Dubňanech [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (156. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [P] 13:25 Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec – virtuózní kytarista 14:15 Muzikanti, hrajte [P] 14:45 Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Poselství encykliky Laudato si' 16:05 Můj Bůh a Walter: Kristus 16:25 Poselství svatých: Matka Tereza 16:35 BET LECHEM – vnitřní domov (37. díl): Miloš Bok – dirigent a skladatel 16:50 Dům ze skla? (11. díl): Miloš Doležal 17:55 Sedmihlásky (57. díl): A co jsi podělal, Janošku 18:00 Noeland (58. díl) 18:30 Hermie a přátelé: Ztracený komárí poklad 19:05 Velké ticho v Poličanech 19:25 Jezuité o: Ignác z Loyoly 20:00 Juliana z Norwiche [P] 21:00 Má vlast: Sv. Kopeček u Olomouce 22:05 V souvislostech (156. díl) 22:25 Buon giorno s Františkem 23:25 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple 23:50 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:10 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 0:50 Mozambik – Cyprián 1:20 Noční repríza dopoledních pořadů.

Bude Mezinárodní den bezpečného potratu?

Mezinárodní potratová lobby při OSN chce vyhlásit 28. září za Mezinárodní den bezpečného potratu. Před několika týdny koalice 430 pro-potratových skupin zaslala dopis generálnímu tajemníkovi OSN Pan Ki-munovi, a zároveň Světové zdravotnické organizaci, fondům OSN věnovaným ženám, populaci, dětem, AIDS a vzdělávání. Dopis obsahoval žádost o ustanovení tohoto dne. Organizace CitizenGO spustila na internetu proti tomuto záměru petici.

K tomu říká moderátor slovenského Rádia Lumen P. Ján Sabol: „Podle spisu pro-potratových skupin v roce 1990 vyhlásilo tzv. *Hnutí za zdraví žen* 28. září za Mezinárodní den akce za odkriminalizování potratů a od té doby jej údajně oslavují každý rok. Potratová lobby podle organizace CitizenGO používá eufemistické výrazy s cílem prosadit svoji agendu, avšak žádný potrat není bezpečný, protože při něm vždy někoho zabijí.

U 100 % potratů zemře nevinné dítě a v mnoha případech přijde o život i matka. Dopis potratové lobby argumentuje tím, že nejsou zločinci a nikdo z nich by neměl být stíhán za něco, co je hlavní podstatou bytí ženy. Bezpečný potrat je údajně základní zdravotní službou pro ženy. CitizenGO varuje, že se takto snaží legalizovat potraty v zemích, kde jsou stále nelegální, a využít mezinárodní den k získávání veřejných prostředků pro jejich pro-potratovou propagandu. Komunita aktivních občanů proto vyzývá ke sjednocení svých hlasů pro život poté, co se sjednotila potratová lobby. V petici adresované generálnímu tajemníkovi OSN Pan Ki-munovi, která má nyní 158 tisíc podpisů, vyjadřují jasné stanovisko, že bezpečný potrat neexistuje a oslava zabíjení nevinných lidských bytostí je v rozporu s nejzákladnějším lidským právem – právem na život.“

Zdroj: TK KBS, 29. 9. 2016

Liturgická čtení

Neděle 16. 10. – 29. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 17,8-13
Ž 121(120),1-2.3-4.5-6.7-8
Odp.: srov. 2 (*Pomoc nám přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.*)
2. čt.: 2 Tim 3,14-4,2
Ev.: Lk 18,1-8

Pondělí 17. 10. – památka sv. Ignáce Antiochijského

1. čt.: Ef 2,1-10
Ž 100(99),2.3.4.5
Odp.: 3b (*Bůh nás učinil, a my mu náležíme.*)
Ev.: Lk 12,13-21

Úterý 18. 10. – svátek sv. Lukáše

1. čt.: 2 Tim 4,9-17b
Ž 145(144),10-11.12-13ab.17-18
Odp.: srov. 12a (*Ai tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)
Ev.: Lk 10,1-9

Středa 19. 10. – nezávazná památka sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese a druhů nebo sv. Pavla od Kříže

1. čt.: Ef 3,2-12
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)
Ev.: Lk 12,39-48

Čtvrtek 20. 10. – ferie

1. čt.: Ef 3,14-21
Ž 33(32),1-2.4-5.11-12.18-19
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)
Ev.: Lk 12,49-53

Pátek 21. 10. – nezávazná památka bl. Karla Rakouského

1. čt.: Ef 4,1-6
Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
Ev.: Lk 12,54-59

Sobota 22. 10. – nezávazná památka sv. Jana Pavla II. nebo nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Ef 4,7-16
Ž 122(121),1-2.4-5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)
Ev.: Lk 13,1-9

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na duchovní obnovu na téma „**VSTOUPIT DO VZTAHU S MILOSRDNÝM BOHEM – SV. FAUSTYNA KOWALSKÁ**“, která má souvislost se Svatým rokem milosrdenství. Uskuteční se **ve dnech 12.–13. listopadu 2016**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu. Zakončení je v neděli ve 13 hodin. **Přihlášky do 7. listopadu 2016** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

15. – 22. ŘÍJNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 10.		PO 17. 10.		ÚT 18. 10.		ST 19. 10.		ČT 20. 10.		PÁ 21. 10.		SO 22. 10.			
Antifona	812	912	1708	1924	1563	1761	857	961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1708	1925	1673	1893	857	962	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	1682	1761	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	813	914	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1710	1926	1682	1762	861	966	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	722	814	1562	1760	1563	1762	861	966	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	1711	1927	1683	1762	861	966	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	722	814	1562	1760	1564	1763	1565	1767	878	984	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	792	890	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	1684	1763	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	722	814	835	938	1564	1763	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 15. 10.															
Hymnus	807	907	821	922	1714	1932	1685	1764	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	1685	1765	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	1678	1897	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1717	1934	1686	1765	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	721	814	722	815	1563	1760	1564	1766	871	977	887	994	904	1012	722	815
Prosby	811	911	826	927	1718	1936	1686	1766	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	722	814	722	814	1562	1760	1564	1763	1565	1767	888	995	904	1012	723	816
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

NOVINKA MCM s. r. o.

**MYSTICKÉ MĚSTO BOŽÍ •
SVAZEK II. - VTELENÍ**
*Sestra Marie od Ježíše z Agredy •
Z angličtiny přeložil Jan Cyril Řeřucha*

Druhý svazek čtyřsvazkového díla popisuje události od seznámení Panny Marie s tajemstvím Vtělení až po návrat Svaté rodiny z Egypta do Nazareta. Ústředním tématem jsou vánoční události. Je zde popsáno zvěstování Panně Marii, počty Krista, návštěva Alžběty, úvahy Josefa při pohledu na těhotnou snoubenku, cesta Josefa a Marie do Betléma, zrození Krista, návštěva tří králů, Josefův sen, útěk do Egypta, působení a život Svaté rodiny v Egyptě. Tento svazek obsahuje také úžasnou studii dábelského pokoušení, kterému byla Marie vystavena a kterému jsme každodenně vystaveni i my.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • V MCM s. r. o. vydání první
Váz., 148x239 mm, 444 stran, 498 Kč*

O EUCHARISTII

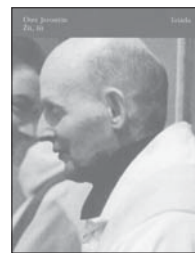
ŽÍT, ŽÍT

Otec Jeroným • Z francouzských originálů přeložil Oldřich Selucký • Redaktor Pavel Kolmačka • Předmluva otec M.-Mikuláš

Dosud nevydané texty otce Jeronýma, které čtenář nalezne v tomto svazku, se týkají Eucharistie. Nepojednávají o ní vyčerpávajícím způsobem, vyslovují však podstatné. Otec Jeroným byl pravý mnich, tedy vnitřně jednotný člověk. V hluboké harmonii prožíval dvě skutečnosti, které lidé rádi uvádějí

do protikladu, kněžství a mnišský život. Dokonale tím vyjádřil svou odpověď na Boží povolání, jež zaslechl jako mladý člověk a poté na prahu dospělého života: vzdávat Bohu slávu, sloužit mu, navázat s ním důvěrný vnitřní vztah, ze kterého se rodí přímluvná modlitba za spásu lidí. Tyto texty byly psány v 70. letech 20. století pro mladého mnicha, který se připravoval na kněžství. Tlumočí však zkušenost, jež je stále aktuální.

*Triáda • Brož., 145x190 mm,
88 stran, 196 Kč*

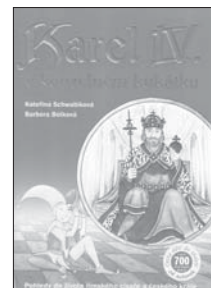

PRO DĚTI

KAREL IV. V KOUZELNÉM KUKÁTKU
Koncepce a text Kateřina Schwabiková • Ilustrace Barbora Botková • Editorka Jana Steinerová • Odborná revize prof. PhDr. Petr Čornej, DrSc.

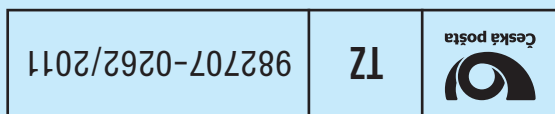
Pohledy do života římského císaře a českého krále. Šašek Vašek je veselá kopa. Cestuje světem sem a tam. Tentokrát zavítal na stránky bohatě ilustrované knížky, v níž malé čtenáře seznámí se svým dobrým známým – římským císařem a českým králem Karlem IV. Lucemburským. Jak to dokáže? Ve svém cestovním pytlíku šašek ukrývá leccjaké poklady. Třeba kouzelné kukátko, kterým se umí dívat do minulosti! Jeho prostřednictvím čtenář nahlédne až do 14. století.

*Slovart • Váz., 227x305 mm,
48 stran, 249 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**